

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdičky a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobců: a) J. K., b) J. K.**, oba zastoupeni JUDr. Josefem Havlíčkem, advokátem, se sídlem Brno, Kozí 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, **za účasti: J.V.**, zastoupen JUDr. Martinem Pavelkou, advokátem, se sídlem Brno, nám. 28. října 12, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2005, č. j. 29 Ca 12/2004 - 30,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Osoba na řízení zúčastněná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobci J. a J. K. (dále jen „stěžovatelé“) se podanou kasační stížností (ze dne 6. 1. 2006) domáhají zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 24. 11. 2003, č. j. JMK 31757/2003 OUPSŘ (označovaný též jako „žalovaný“). Žalovaný rozhodl jako správní orgán II. stupně o zamítnutí odvolání stěžovatelů a potvrdil rozhodnutí Stavebního úřadu Lysice ze dne 1. 9. 2003, č. j. 1052/02 - 29/03/Po, kterým bylo žalobcům nařízeno odstranění stavby stodoly postavené na pozemcích p. č. 128/2, p. č. 208 k. ú. L., bez stavebního povolení.

Dalším podáním ze dne 29. 6. 2006 podali návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V kasační stížnosti namítají, že řízení před žalovaným trpělo vadami, jež měly spočívat v porušení § 32 odst. 1, § 19 odst. 3 a § 59 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, konkrétně pak v tom, že se žalovaný jako odvolací orgán měl blíže zabývat námitkou, kterou žalobci v odvolacím řízení uplatnili, totiž, že nejsou stavebníky stodoly na shora uvedených pozemcích; pokud v tomto řízení nepředložili důkazy pro své tvrzení, že nejsou stavebníky, pak měli být k jejich předložení vyzváni a poučeni o následcích nevyhovění této výzvě. Žalobci nemají právní vzdělání, proto byl postup podle § 19 odst. 3 správního řádu u nich na místě. Tato pochybení měla pak za následek dopad na správné a úplné zjištění skutkové podstaty věci. Proto měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s rozsudkem krajského soudu souhlasí a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí; návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti navrhl nevyhovět.

Osobou na řízení zúčastněnou je v této věci J. V., vlastník pozemku, na němž je stavba umístěna. Ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za správný. Tvrzení žalobců, že nebyli stavebníky stodoly vybudované na shora uvedených pozemcích bez stavebního povolení, nemají oporu v dokazování provedeném orgánem I. stupně a jsou vyvrácena i listinnými důkazy a výpověďmi provedenými před orgánem I. stupně. Tvrzení žalobců, že stavebníky stodoly byli jejich rodičové, je v příkrém rozporu s celým vývojem věci, když žalobci vůči osobě zúčastněné i správnímu orgánu I. stupně vystupovali jako stavebníci a vlastníci předmětné stodoly. Žalobci potvrdili svým podpisem zápis z jednání ze dne 30. 5. 2002, v němž bylo shodně uvedeno, že jsou stavebníky dotčené stodoly. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, k návrhu na odkladný účinek uvedl, že navrhuje mu nevyhovět.

Ze správního spisu správních orgánů obou stupňů lze zjistit, že stavební úřad Lysice svým rozhodnutím ze dne 1. 9. 2003 nařídil žalobcům odstranění stavby stodoly na pozemcích p. č. 128/2 a p. č. 208 v k. ú. L., přičemž šlo o stavbu bez stavebního povolení o půdorysných rozměrech 16,0 x 6,0 metru, která byla postavena v roce 1991 na pozemcích, které nejsou ve vlastnictví stavebníků, a to do 31. 5. 2004. Stanovil rovněž podmínky pro odstranění stavby. Rozhodnutí je opřeno o podklady obsažené ve správním spise, a to zápis z provedení státního stavebního dohledu dne 30. 5. 2002, jehož se zúčastnili žalobci, jejich rodiče (L. a J. K.), vlastník pozemků (J. V., Obec Š. – L.). V zápise z tohoto dohledu je uvedeno: stavba stodoly byla postavena v roce 1991, nebylo vydáno stavební povolení, stavba byla postavena manžely J. a J. K., L. 7. Tento zápis žalobci i jejich rodiče podepsali. Stavební úřad poté vyzval žalobce, aby, mají-li zájem na dodatečném povolení stavby stodoly, podali žádost o dodatečné povolení a jeho náležitosti specifikoval, stanovil k tomu lhůtu do 31. 12. 2002 a řízení o odstranění stavby stodoly přerušil do 31. 12. 2002. Žalobce sub a), tedy J. K. podáním ze dne 10. 1. 2003 požádal stavební úřad o „prodloužení řízení o odstranění kůlny“ a tuto žádost odůvodnil jednáním o koupi pozemku Obce Š. – L., na němž zčásti stodola byla postavena. Stavební úřad této žádosti vyhověl, lhůtu prodloužil do 30. 4. 2003 a po jejím marném uplynutí dne 5. 5. 2003 žalobcům oznámil, že pokračuje v řízení o odstranění stavby stodoly na pozemku p. č. 128/2 a p. č. 204 v k. ú. L. postavené bez stavebního povolení. Do 30. 4. 2003 žalobci nepředložili žádost o dodatečné

stavební povolení, přičemž pro případné námitky a připomínky stanovil stavební úřad lhůtu 7 dnů od doručení tohoto oznámení. Současně uvedl, jak a kdy lze nahlédnout do podkladů pro rozhodnutí. Toto oznámení bylo žalobcům doručeno 13. 5. 2003. Dne 2. 6. 2003 stavební úřad vyhotovil protokol o jednání, jehož účastníky byli žalobce sub. a) a osoba zúčastněná, v němž uvedli, že v rámci tohoto řízení o odstranění stavby došlo mezi nimi k ústní dohodě, jejíž písemnou formu předloží stavebnímu úřadu do 10. 6. 2003, dne 9. 6. 2003 žalobci spolu s osobou zúčastněnou podepsali protokol o jednání na stavebním úřadě, podle něhož tito účastníci své záležitosti ohledně stavby na shora označených pozemích dobrovolně uspořádali a osoba zúčastněná se vzdává podnětu na neoprávněné užívání jeho pozemků ze dne 6. 5. 2002. Žalobci pak 14. 6. 2003 adresovali stavebnímu úřadu podání, v němž požádali o dokončení řízení o odstranění stavby stodoly s tím, že žádají o určení termínu odstranění stavby jeden rok, aby bylo možno demolici provádět ručně, v zájmu využití materiálu pro další výstavby. Vlastník pozemku J. V. poté 6. 8. 2003 do protokolu na stavebním úřadu uvedl, že žalobci nedodrželi dohodu, kterou s nimi uzavřel, a žádá o „obnovu řízení na odstranění m. j. stavby kůlny na poz. p. č. 128/2 v k. ú. L.“.

Stavební úřad z těchto podkladů a průběhu řízení dovodil, že je nepochybné, že stavba stodoly byla provedena bez stavebního povolení, na cizím pozemku bez písemného souhlasu bývalého vlastníka, současný majitel s dodatečným povolením stavby nesouhlasí (žádost o povolení ostatně nebyla podána).

Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž uvedli, že nebyli stavebníky předmětné stodoly, tuto stodolu vybudoval jejich otec L. K. spolu se svou manželkou – v řízení vystupovali jako stavebníci proto, že rodiče jim řekli, aby se o celou záležitost starali s ohledem na jejich věk. Tvrdí, že ke stodole nemají žádný právní vztah, neboť k převodu vlastnictví nedošlo. Bývalá vlastnice pozemku M. Š. a A. H. dali ke stavbě svůj souhlas – listinu se souhlasem bývalé vlastnice mají rodiče k dispozici. Stavební úřad v rámci odvolacího řízení uvedl, že stavba stodoly podle archivu stavebního úřadu nikdy nebyla provedena podle neúplné žádosti o stavební povolení z roku 1993 podané žalobci. V kupní smlouvě uzavřené dne 27. 7. 2001 na pozemek p. č. 128/2 v k. ú. L. mezi M. Š. aj. V. prodávající prohlásila, že nemovitosti jsou prosty jakýchkoli zatížení či jiných smluv a práv třetích osob a jakýchkoli omezení, jež by mohla ohrozit užívání nemovitostí.

Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil a k námitce žalobců uvedl, že stavební úřad náležitě zkoumal, kdo byl stavebníkem nepovolené stavby. V průběhu řízení se k tomu, že stavbu postavili, přihlásili žalobci, po celou dobu řízení tak vystupovali a nikdy tento fakt nezpochybnili. I v žádosti o stavební povolení z roku 1993 figurovali žalobci jako žadatelé. Stavba stodoly nebyla nikdy jako nemovitost zapsána v katastru nemovitostí, jde o nepovolenou stavbu na cizím pozemku. Pokud měli žalobci k dispozici souhlas se stavbou od bývalé vlastnice pozemku, nic jim nebránilo je stavebnímu úřadu předložit. Uzavřel, že vyhodnocení veškerých důkazů směřující k vlastnictví stodoly žalobci považuje za správné. Napadené rozhodnutí vchází ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Ze soudního spisu Krajského soudu v Brně plyne, že v žalobě žalobci namítli, že žalovaný nevzal v úvahu, z jakých důvodů až dosud vystupovali jako stavebníci, zůstává nejasné, proč jsou považováni za vlastníky stodoly; žalovaný se dostatečně nevypořádal s nově uplatněnou námitkou v odvolacím řízení, totiž, že žalobci nebyli stavebníky stodoly – k tomuto tvrzení mohli nabídnout důkazy, a to prohlášení bývalé vlastnice, že stavba byla provedena s jejím souhlasem, výslech rodičů či důkazy jiné. Z nich mělo vyplynout, kdo stodolu postavil a kdo je jejím vlastníkem. Pokud na důkazní návrhy žalobců

žalovaný nereagoval, zatížil řízení vadou, v jejímž důsledku nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, jak požaduje § 46 správního řádu. Žalobci nemají ke stodole vlastnický vztah, a proto byla zkrácena jejich práva.

Krajský soud žalobu zamítl, přitom zaujal názor k právní povaze ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, z něhož dovodil, že povinností prokázat veškeré skutečnosti potřebné pro případné dodatečné povolení stavby má stavebník, důkazní břemeno nese ten, kdo porušil zákon, ustanovení má povahu sankční. Pokud ten, koho stavební úřad osloví, nepředloží potřebné doklady a povolení ke stavbě, jež má být odstraněna, stavební úřad nařídí odstranění takové stavby. Krajský soud zdůraznil, že žalobci v odvolání pouze tvrdili, že nejsou stavebníky stodoly, aniž by své tvrzení jakkoli dokládali, stejně tak tvrdili, že stavebníky byli jejich rodiče na podkladě ústního souhlasu tehdejšího národního výboru a se souhlasem tehdejších vlastníků. Podle krajského soudu tak neunesli své důkazní břemeno, neboť nepředložili žádnou listinu, kterou údajně měli v držení, tedy prohlášení bývalé vlastnice k souhlasu se stavbou. Krajský soud rekapituluje veškeré podklady správního spisu, z nichž dovozuje, že stavební úřad nemohl mít žádné pochybnosti o tom, kdo byl stavebníkem stodoly. Žalobci měli možnost, aby svá tvrzení dokládali takovými důkazy, z nichž by nepochybně vyplývalo, že nebyli stavebníky – to se však nestalo.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, jež stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti (§ 109 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“) a zjistil, že kasační stížnost není důvodná. Poněvadž rozhodl o meritu věci, bylo již nadbytečné zabývat se procesně návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelé uplatňují jedinou námitku, totiž, že žalovaný nezjistil úplně a správně skutkový stav věci ohledně vlastnictví stodoly na předmětných pozemcích, jež byla postavena bez povolení, a jejíž odstranění nařídil stěžovatelům, své řízení tedy zatížil vadou, pro kterou měl soud jeho rozhodnutí zrušit (důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Konkrétní pochybení mělo podle námítky v žalobě tkvít v tom, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s nově uplatněnou námitkou v odvolacím řízení o tom, že stavebníky stodoly byli rodiče žalobců, nikoli žalobci, a nereagoval na důkazní návrhy žalobců. Oproti tomu v kasační stížnosti konkretizuje namítanou vadu řízení tak, že žalovaný pochybil, pokud žalobce nevyzval k předložení důkazů pro svá tvrzení, a tím měl porušit § 19 odst. 3 správního řádu. Povinnost zjistit úplně a přesně stav věci byla na žalovaném (§ 32 odst. 1 správního řádu) a za tím účelem si měl opatřit náležité podklady. Žalovaný nebyl vázán jen návrhy žalobců, ale měl postupovat i z úřední povinnosti a bez ohledu na nečinnost stran. Žalovaný rovněž měl povinnost poučovací, kterou nesplnil. Žalovaný měl ve smyslu § 59 odst. 1 správního řádu rozhodnout, zda a jak na základě tvrzení stěžovatelů doplní dokazování. Jestliže stěžovatele k odvolání nepřiložili listiny, jimiž chtěli svá tvrzení prokazovat, měli být k tomu podle § 19 odst. 3 vyzváni. Žalovaný stěžovatele k ničemu nevyzval a nepoučil je o případných následcích nevyhovění výzvě.

V tomto ohledu ovšem stěžovatelé nejsou ve svých námitkách vůči žalovanému konzistentní, přitom kasační stížnost jako opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu může se opírat jen o důvody, které byly uplatněny v žalobě a krajský soud se jimi musel, za splnění procesních podmínek, zaobírat. Právní závěry krajského soudu pak podléhají přezkumné pravomoci Nejvyššího správního soudu. Poněvadž v řízení před krajským soudem stěžovatelé nijak nevznášeli námitky ohledně případné povinnosti žalovaného je poučovat a vyzývat k určitým úkonům, krajský soud nemohl k takovým

námitkám zaujmout stanovisko, které by nyní Nejvyšší správní soud přezkoumal. Samotné právní závěry krajského soudu o povaze ustanovení § 88 stavebního zákona přitom stěžovatelé nijak nezpochybňují a zdejší soud se z úřední povinnosti jimi též nemůže zaobírat, neboť okruh věcí, které ex offio může Nejvyšší správní soud vznést k přezkumu, je formulován daleko užěji (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). Přitom námitky, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, ač tomu nic nebránilo, jsou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Nejvyšší správní soud proto nemůže své přezkumné pravomoci podrobit veškeré námitky, jež jsou obsahem kasační stížnosti, a to především pokud jde o rozsah poučovací povinnosti žalovaného ve správním řízení; nicméně i tak vyjadřuje názor, že otázky dokazování by těžko bylo možno řešit cestou náležitostí podání, jak uvádí stěžovatelé v kasační stížnosti (§ 19 správního řádu totiž pojednává o nedostatecích podání, zatímco v projednávané věci šlo o postup stěžovatelů dožadujících se nového dokazování určitých skutečností ve fázi odvolacího řízení). Nejvyšší správní soud proto zaujímá své stanovisko především k námitkám stěžovatelů k postupu žalovaného při vyřízení jejich odvolání, a to z hlediska norem práva stavebního a správního řádu tehdy účinného.

Podle § 88 odst. 1 b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebního řádu (stavební zákon), stavební úřad nařídí vlastníku stavby odstranění stavby postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění se nenařídí, pokud stavebník prokáže určité zákonem vymezené skutečnosti a podá žádost o dodatečné povolení stavby. Podle § 140 stavebního zákona není-li výslovně stanoveno jinak, vztahují se na řízení podle tohoto zákona obecné předpisy o správním řízení. Postup odvolacího orgánu (zde žalovaného) upravuje § 59 a násl. tehdy platného správního řádu; podle něj odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní. V projednávané věci není sporné, že předmětná stodola byla postavena na pozemku zúčastněné osoby (v době stavby šlo o jinou osobu) a částečně i na jiném pozemku, v roce 1991, její stavba nebyla povolena, o povolení stavby žádali v roce 1993 stěžovatelé. Stěžovatelé po celé řízení před orgánem prvního stupně vystupovali jako stavebníci stodoly a učinili přitom v tomto postavení řadu úkonů; o dodatečné povolení stavby nepožádali, naopak žádali o dokončení řízení o odstranění stavby. Jednalo se tedy o nepovolenou stavbu, o dodatečné povolení požádáno nebylo, tedy zbývalo v řízení o odstranění stavby zjistit, kdo je jejím vlastníkem. Za situace, kdy vlastnické právo ke stodole nemůže být osvědčeno evidencí v katastru nemovitostí (neboť jde o stavbu neevidovanou), což je důsledek neexistence stavebního povolení, a tedy i neexistence kolaudačního rozhodnutí, a absence příslušných úkonů podle katastrálního zákona (č. 344/1992 Sb.), může jako vlastník takovéto nemovitosti logicky přicházet v úvahu pouze vlastník pozemku nebo stavebník (například podle § 5 odst. 6 cit. zákona č. 344/1992 Sb., by vlastnictví jiné osoby muselo být prokázáno listinou). Vlastníci pozemku dotčenou stavbou stodoly jako vlastníci stavby nepřicházejí do úvahy a žádné takové tvrzení se ani neobjevuje ve správním spise, jedinou osobou přicházející v úvahu jako vlastník takové stavby, je proto její stavebník. K tomu se přihlásili před stavebním úřadem jako orgánem I. stupně stěžovatelé, vedli tak celé toto řízení a nikdy v řízení před orgánem I. stupně žádné tvrzení o tom, že vlastníkem je někdo jiný, neuvedli. Stavební úřad přitom v oznámení o pokračování v řízení výslovně účastníky vyzval, aby ve stanovené lhůtě vyjádřili své námitky a připomínky a dal jim možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Ani v této fázi řízení stěžovatelé své tvrzení o tom, že stavebníkem stodoly nebyli oni, nepřinesli. Toto tvrzení přinesli až ve fázi odvolacího řízení; na podporu svého tvrzení pak jediné poukázali na prohlášení bývalé vlastnice pozemku (písemné prohlášení M. Š. ze dne

12. 11. 1990 a její čestné prohlášení o vědomosti jejího bratra A. H.) ohledně stavby, přičemž taková prohlášení v průběhu řízení správního nepředložili k důkazu.

Stěžejní námitkou tedy zůstává tvrzená vada řízení před žalovaným, jež měla spočívat v odmítnutí nových skutkových tvrzení, jež nebyla doprovázena předložením příslušných listin jako důkazů, jichž se stěžovatelé v řízení před žalovaným jako orgánem II. stupně dovolávali.

Podle § 59 odst. 1 tehdy účinného správního řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní. To znamená, že odvolací správní orgán nebyl vázán návrhy účastníků uváděnými v odvolání, dále musel posoudit nutnost doplnění dosavadního řízení. Přestože řízení správní podle správního řádu účinného do 31. 12. 2005 bylo ovládáno zásadou plné apelace, nebylo ani tehdy možné, aby odvolací správní orgán rozhodoval o věci nové, která nebyla předmětem rozhodování orgánu I. stupně. Odvolací řízení mělo sloužit k tomu, aby bylo přezkoumáno rozhodnutí orgánu I. stupně – to nebrání předložení skutkových i právních novot, ovšem vždy k věci, která byla předmětem řízení v I. stupni. V posuzované věci šlo pouze a jedině o to, zda stěžovatelé byli stavebníky nemovitosti na shora označených pozemcích, které nikdy nebyly v jejich vlastnictví, přičemž o skutečnosti, že se jednalo o stavbu nepovolenou, není nejmenšího sporu. Důsledky stavby na cizím pozemku mohou být dvojí: občanskoprávní (§ 135c občanského zákoníku stanoví, že zřídí-li někdo stavbu na cizím pozemku, ač na to nemá právo, může soud na návrh vlastníka pozemku rozhodnout, že stavbu je třeba odstranit na náklady toho, kdo stavbu zřídil /dále jen „vlastník stavby“/- zde je rozhodující tzv. občanskoprávní titul, tedy oprávnění na cizím pozemku stavět, veřejnoprávní důsledky se spojují se stavbou postavenou bez stavebního povolení, která je sankcionována stavebním zákonem.

Za vlastníka stavby tedy nutno považovat toho, kdo stavbu zřídil (stavebník) – z hlediska stavebního zákona pak za situace, která nastala v projednávané věci, v zásadě není rozhodující, zda ke stavbě dal původní vlastník pozemku souhlas či nikoli a komu (to by byla rozhodující skutečnost pro občanskoprávní spor, popř. pro řízení o dodatečném povolení stavby), nýbrž kdo stavbu zřídil bez stavebního povolení – to jsou skutečnosti rozhodné pro sankci stanovenou stavebním zákonem v podobě nařízení odstranění takové stavby.

Řízení před orgánem I. stupně o odstranění stavby bylo definováno jednak neoprávněnou stavbou, jednak osobami, které od samého počátku řízení byly označeny jako stavebníci (zřizovatelé stavby) a jako takoví rovněž po celou dobu tohoto řízení vystupovali. V tomto ohledu řízení před orgánem I. stupně netrpělo žádným nedostatkem skutkových zjištění, když již v prvním podkladu pro rozhodnutí (zápis ze stavebního dohledu) jsou stěžovatelé uváděni jako stavebníci a tento zápis podepsali; tento první poznatek, jenž správní orgán učinil na samém počátku řízení o odstranění stavby, nikdy nebyl v žádném ohledu a při řadě úkonů tohoto řízení zpochybněn. Jestliže stěžovatelé před orgán II. stupně vznesli tzv. skutkové novum, tj. tvrzení, že nebyli stavebníky nemovitosti postavené bez povolení a toto své tvrzení odůvodňují věkem svých rodičů, které označují za stavebníky, nepředstavuje takové tvrzení skutkové novum v pravém slova smyslu – o to by se jednalo, kdyby skutkový stav věci orgán I. stupně zjistil chybně: taková situace by mohla nastat, kdyby skutkový stav neměl oporu v souhrnu důkazů, které byly provedeny, nebo důkazy byly získány v rozporu se zákonem, anebo kdyby skutkový stav byl vyvozen nesprávným logickým úsudkem, takže skutkový stav by z důkazů nevyplýval. Z přehledu správního spisu

orgánu I. stupně shora podaného je evidentní, že žádná taková chyba při utváření skutkového podkladu pro rozhodnutí o odstranění stavby v otázce, kdo byl stavebníkem oné nemovitosti, se nestala. Jestliže stěžovatelé ve fázi odvolacího řízení zcela změnili svou strategii postupu v tomto řízení, zvrátili svá tvrzení z řízení před orgánem I. stupně v pravý opak, pak v pravé podstatě věci nežádali přezkum rozhodnutí orgánu I. stupně, nýbrž vyvolání jiného řízení, v němž by jako stavebníci nemovitosti vystupovali jejich rodičové. Jako důkaz ke svému tvrzení pak v odvolacím řízení navrhovali předložení listin o souhlasu původních majitelů dotčených pozemků se stavbou; jak shora zdejší soud uvádí, tyto listiny by ale nebyly způsobilými jakkoli dokázat tvrzení stěžovatelů, že zřizovateli stavby byli jejich rodiče, a ne oni – tyto listiny mohly mít význam pro občanskoprávní vztah stěžovatelů či jejich rodičů a vlastníka pozemků, popř. pro řízení o povolení stavby, pro skutečnost, kdo byl zřizovatelem stavby, která nebyla stavebním úřadem povolena, však přímý význam nemají – bylo jimi lze prokazovat pouze vědomost bývalých vlastníků pozemků o budoucí stavbě stodoly, nikoli však kdo ve skutečnosti stavbu zřídil. Jestliže stěžovatelé nejprve svým podpisem stvrdili, že byli stavebníky oné stavby, v archívu stavebního úřadu se nachází jejich žádost o povolení této stavby, a dále pak v řadě úkonů v řízení o odstranění stavby vystupovali nepochybně svým jménem a o rodičích nepadlo jediného slova, jednali s vlastníkem pozemků o urovnání těchto vztahů, byť nakonec podle správních spisů bezvysledně, pak řetězec podkladů pro závěr, že stavbu zřídili stěžovatelé, je uzavřen a nevzbuzuje důvodné pochybnosti. Pokud za této situace orgán II. stupně (žalovaný) usoudil, že skutkový stav nebude nutno v odvolacím řízení doplňovat, nepochybil a postupoval v intencích § 59 správního řádu. Stěžovatelé by mohli oprávněně namítat, že nebyli oni či jejich rodiče vyzváni k předložení listin jako důkazů, avšak to jedině v případě, že by takové dokazování (jeho doplnění) bylo namístě – jak výše shrnuto, listiny o vztahu stavby k pozemku však pro toto řízení neměly rozhodující a fatální význam. Žádné další návrhy způsobilé přinést zvrat ve zjištěních orgánu I. stupně stěžovatelé k prokázání svého tvrzení nepřinesli. Přitom k tomu by bývali byli povinni zcela jasně podle § 34 odst. 3 správního řádu (v tomto ohledu správní řád přibližoval své řízení od zásady materiální pravdy k zásadě projednací). Právní závěry krajského soudu o důkazním břemeni v řízení podle § 88 stavebního zákona stěžovatelé právní námitkou nenapadají – zdejší soud stojí na stanovisku, že jeho závěry pak se závěry krajského soudu korespondují a jsou vzájemně komplementární v závěru, že žalovaný se nedopustil namítaných vad řízení, pokud šlo o zjišťování skutkového základu věci, pro kterou by bývalo bylo namístě jeho rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Poněvadž Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. – stěžovatelé nebyli v řízení úspěšní, proto právo na náhradu nákladů řízení nemají, žalovanému, ač procesně úspěšnému, právo na náhradu nákladů přiznáno nebylo, neboť ze spisu nebyly zjištěny skutečnosti, které by takový postup odůvodňovaly. Osoba zúčastněná na řízení obecně právo na náhradu nákladů řízení nemá (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Pouze v případě, že by jí soud uložil splnit nějakou povinnost, měla by právo na náhradu nákladů souvisejících s plněním této povinnosti – o tuto situaci v tomto řízení nešlo, soud ani nezjistil důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by měl osobě zúčastněné na řízení přiznat náhradu nákladů jiné povahy, to by ovšem vyžadovalo návrh ze strany této osoby, jenž soud nezaznamenal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu